

POSTANOWIENIE

Dnia 25 marca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk (przewodniczący)

SSN Zbigniew Kwaśniewski

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa W. N.

przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej „U.(...)” w W.

o uchylenie uchwały,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 marca 2010 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 1 października 2009 r., sygn. akt VI ACa (...),

uchyla zaskarżone postanowienie w części odrzucającej apelację powoda W. N.

Uzasadnienie

Powód W. N. oraz dwaj pozostali powodowie W. K. i E. S. wytoczyli przeciwko pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej „U.(...)” w W. powództwa o uchylenie uchwały Rady Nadzorczej pozwanej nr 82/2007 z dnia 18 grudnia 2007 r. w sprawie ustalenia wysokości stawek za wieczyste użytkowanie gruntów osiedli „K.(...)” i „N.(...)”. Sprawy te zostały połączone do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięte jednym wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 3 lutego 2009 r., którym zgłoszone powództwo (prawidłowo - powództwa) zostało oddalone. Wszyscy powodowie złożyli w jednym piśmie apelacje od tego wyroku. Sąd Apelacyjny apelacje powodów odrzucił postanowieniem z dnia 1 października 2009 r., wyjaśniając w uzasadnieniu, że rozstrzygnięcia stanowi art. 370 k.p.c. Sąd ten apelacje E. S. i W. K. uznał za spóźnione, a ponadto wskazał, że żaden z trzech powodów nie wykonał obowiązków nałożonych w wezwaniu do usunięcia braków

formalnych apelacji, to znaczy nie określił wartości przedmiotu zaskarżenia. Powodowie w odpowiedzi na wezwanie ograniczyli się do udzielenia informacji, że uiszcili należną opłatę od apelacji, ponieważ zaskarżona uchwała dotyczy kwestii niemajątkowych. Tymczasem Sąd odwoławczy stwierdził, że przedmiotem uchwały, której dotyczyły powództwa, była wysokość opłat z tytułu użytkowania wieczystego, obciążających członków spółdzielni użytkujących garaże, co oznacza, że żądanie uchylenia tej uchwały zakwalifikować należało jako roszczenie majątkowe, inne niż pieniężne. Obowiązkiem powodów było zatem podanie wartości przedmiotu zaskarżenia (art. 368 § 2 k.p.c.).

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył powód W. N., który zarzucił naruszenie art. 373 k.p.c. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i odrzucenie apelacji powoda bez uprzedniego wezwania go do uzupełnienia braku formalnego tej apelacji, polegającego na nie wskazaniu wartości przedmiotu zaskarżenia. Powód wyjaśnił, że wykonał doręczone mu przez Sąd I instancji wezwanie do uzupełnienia braków zgodnie z jego treścią, wobec czego nie było podstaw do odrzucenia jego apelacji.

We wnioskach skarżący domagał się uchylenia zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Bezsporne jest, że powód W. N. złożył terminowo apelację od wyroku Sądu Okręgowego w W.. W chwili wniesienia apelacji wszystkich powodów opłaconą była jedną opłatą w wysokości 200 zł. Sąd Okręgowy wezwał powodów do uzupełnienia opłaty o dalszą kwotę 400 zł, przyjmując, że każdy z nich powinien uiszczyć z tego tytułu 200 zł. W tym samym wezwaniu każdy z powodów zobowiązany został „do określenia wartości przedmiotu zaskarżenia w odniesieniu do treści zaskarżonych uchwał lub stwierdzenia, że uchwały dotyczą kwestii niemajątkowych”. W wyznaczonym terminie 7 dni powodowie nadesłali pismo z informacją, że uiszczają kwotę 400 zł oraz że zaskarżona uchwała dotyczy kwestii niemajątkowych.

Sąd Okręgowy zaakceptował to wyjaśnienie i przekazał akta Sądowi Apelacyjnemu. Ten jednak odrzucił apelację, uznając, że powodowie nie usunęli należycie jej braków formalnych. Jak wynika z uzasadnienia, Sąd Apelacyjny stanął na stanowisku, że roszczenie miało charakter majątkowy i dlatego powodowie wykonaliby wezwanie prawidłowo jedynie wówczas, gdyby podali wartość przedmiotu zaskarżenia.

Rozumowanie Sądu II instancji jest prawidłowe, jeśli chodzi o ocenę majątkowego charakteru roszczenia powodów. Uchwała dotycząca wysokości opłat za użytkowanie

wieczyste dotyczy kwestii o wymiernej wartości majątkowej, która wyznacza jednocześnie wartość przedmiotu sporu i przedmiotu zaskarżenia.

Mimo to Sąd Apelacyjny nieprawidłowo postąpił, odrzucając apelację powoda W. N.. Skierowane do niego wezwanie nie zawierało jednoznacznego żądania wskazania wartości przedmiotu zaskarżenia, lecz stawiało przed wezwanym alternatywę – miał podać wartość przedmiotu zaskarżenia lub stwierdzić, że uchwały dotyczą kwestii niemajątkowych. Powód nadesłał pismo, w którym oświadczył, że jego roszczenie jest niemajątkowe. Tym samym wykonał nałożony na niego obowiązek. To, że odpowiedź nie była obiektywnie prawidłowa, stanowiło konsekwencję niewłaściwie skonstruowanego wezwania, w którym dopuszczono wariant potraktowania roszczenia jako niemajątkowego. Jak zresztą wynika z przebiegu czynności, Sąd Okręgowy zgodził się z oceną powoda.

W powstałej sytuacji Sąd Apelacyjny nie mógł wyciągnąć negatywnych dla powoda konsekwencji z udzielonej przez niego odpowiedzi, skoro doprowadziło do niej źle sformułowane wezwanie (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2008 r., III CSK 235/07, Lex nr 487540 i powołane tam orzecznictwo). Powinien był natomiast na podstawie art. 373 k.p.c. wezwać powoda ponownie, tym razem już konkretnie o podanie wartości przedmiotu zaskarżenia. Zaniechanie tej czynności spowodowało, że odrzucenie apelacji było nieprawidłowe i naruszyło art. 373 k.p.c.

Z przytoczonych względów zaskarżone postanowienie należało uchylić w zaskarżonej części, to znaczy w zakresie odrzucenia apelacji powoda W. N. (art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).